

'MET EEN HOND BLIJF JE EEN BEETJE NORMALER'

Ze heeft een piepklein hartje, Joke Bruijs.

Met veel plek voor dieren.

En zeker honden.

Dus kan het gerust gebeuren, dat ze in het buitenland op vakantie gaat en terugkeert met zo'n zielepoot die langs de straten zwerft...

Actrice Joke Bruijs: 'Of ik deze zomer tegen een vijfde hond aanloop? Dat zou zomaar kunnen, al moet ik dan stevig op mijn man inpraten, maar die overredingskracht dicht ik mezelf wel toe...'

FILISTIJNEN

Als ik haar na het interview met haar menagerie wil fotograferen, slaat het noodlot toe. Twee van de vier honden van Joke Bruijs vliegen elkaar, opgefokt door alle aandacht, in de haren. Niet fanatiek, maar toch voldoende om een kleurrijke vaas in de hoek naar de filistijnen te helpen. Het brekende glas maakt abrupt een einde aan het misbaar. Schuld bewust maken Joy, de Golden Retriever, en Balou, de Flatcoated, zich uit de voeten. Nu zijn ze te ver gegaan, dat beseffen ze donders goed. Joke stuurt de aanstichter van het opstootje de gang op en spreekt het slachtoffer troostend toe: 'Wat doet-ie nou, he, die stoute Balou?'. Tegen mij: 'Ach, die vaas kan me niet eens zoveel schelen. Ik vind het veel zieliger voor Joy, dat-ie op z'n rug tussen de scherven belandde.' Even later komt ook Balou, zij het schoorvoetend, de kamer weer in. Want lang boos op haar honden kan Joke Bruijs niet blij-

ven, daarvoor houdt de 48-jarige actrice veel te veel van die rare snuiters.

KETTINGHOND

Een liefde die teruggaat tot haar vroegste jeugd. Joke Bruijs: 'Buiten het werk vormen honden mijn grootste hobby. Als klein kind stapte ik al op elke hond af. Volgens mijn moeder ben ik zelfs een keer onder een enorme boerderijhond, die aan de ketting lag, doorgekropen. Bang ben ik nooit geweest, net als mijn drie broers. De middelste is net zo gek van beesten als ik. Volgens mijn moeder wilde ik ook altijd zangeres en actrice worden, of anders dierenartsassistentte.' 'Toen ik nog maar een paar jaar oud was, kreeg ik voor mijn verjaardag een hondje. Dat beessie ging al gauw dood aan de hondenziekte, want van inenting had in die tijd nog niemand gehoord. Daarvan heb ik zoveel verdriet gehad ... Gelukkig kwam er al vrij snel daarna een zwervertje aanlopen. Maar ook andere dieren hebben me altijd geboeid. Als kind was ik degene die in de schoolvakanties de hamsters van klasgenoten mee naar huis nam. Dat vond ik heerlijk. Van alles namen m'n broers en ik mee naar huis. Hondjes die aan de boom gebonden waren, katjes die men wilde verzuipen, muizen, noem maar op.'

TWEEDE NATUUR

'Houden van dieren is mijn tweede natuur. Maar het gaat bij mij wel ver, dat besef ik. Dierenleed kan ik niet zien. Het liefst zou ik alle zielige dieren mee naar huis nemen. Ik was eens in Egypte. Daar zag ik een man een kameel zo verschrikkelijk schoppen. Gek werd ik ervan. Daar kan ik niet tegen. Ik ga dus niet meer naar landen waar dat soort dingen gebeuren, want dan heb ik geen fijne vakantie.'

Behalve met honden, heb ik ook iets met katten. Vooral met Siamese katten, maar sinds onze laatste kat hier pal voor de deur is doodgereden, begin ik er niet meer aan. Ik ben sowieso meer een hondenmens. Honden zijn duidelijk kameraden. Met een hond ga je wandelen, die steunt je als je je triest voelt. Of sommige rassen me meer trekken dan andere? Ruwharige Teckels vind ik weliswaar buitengewoon leuk, die zijn zo eigenwijs, dapper en intelligent, maar verder ben ik absoluut niet 'merken-trouw'. We hebben een Golden Retriever, Joy, die is elf. Joy komt uit het asiel. Boomer, die veel gelijkenis vertoont met een Border Terrier, hebben we bijna zes jaar. Hij komt van Ibiza, lag daar langs de weg, bleek aangereden. Eerst dachten we dat het een steen was. Hij had alles gebroken, zijn ribbetjes, zijn bekken, zijn heup. Hij was meer dood dan levend toen we hem vonden, en had al een paar dagen geen water gehad. Toch begon-ie me meteen likjes te geven. We hebben hem direct naar de dierenarts gebracht. Die heeft hem zover opgekalefaterd dat we hem mee naar Nederland konden nemen. Aanvankelijk zou-ie naar familieleden van ons gaan, maar je snapt natuurlijk wel waar-ie bleef toen-ie eenmaal bij Boris, mijn man, en mij thuis was. Daarnaast hebben we de Flatcoated Retriever, Balou. Die was eerst van een vriend, maar nadat z'n vriendin er vandoor was gegaan, zei ik: Ach joh, breng die pup, want hij had dat hondje nog maar net, maar zolang bij ons.' Dat is inmiddels vier jaar geleden. Ten slotte hebben we nog dit kleine

asbakkie, Daan, die is onlangs voor Dirk, onze Ruwharige Teckel, in de plaats gekomen. Daan was aan een boom gebonden; hem heb ik uit het asiel gehaald. Zijn vertrouwen in de mensheid was danig aangetast, maar hij is flink opgeknapt. Daan gaat altijd met me mee naar de tv-studio, net als Dirk vroeger.'

Joke en de door haar uit het asiel gehaalde Joy

VERLIEFD

'Met welke hond ik de beste band heb? Eigenlijk wil ik geen onderscheid maken, maar als je me diep in m'n hart kijkt, zeg ik Balou. Ik ben echt verliefd op die hond. Als we gaan wandelen, stuiven de andere drie alle kanten op. Balou niet, die blijft bij mij. Misschien houd ik zoveel van hem, omdat ik hem als pup kreeg en met hem op cursus ben gegaan. Wij hebben samen iets opgebouwd.'

Zo'n roedel honden is leuk. Als ik een hond in z'n uppie zie, vind ik dat vaak zielig. Daar zijn ze niet voor gemaakt. De burens hebben een Windhond, die staat af en toe 26 triest door het hek naar ons stelletje te koekeloeren ... Onze vier honden hebben ook ieder hun onderlinge

taak. Daan bijvoorbeeld wast 's ochtends van iedereen de oren en ogen, terwijl Balou aansluitend voor de gezelligheid zorgt. Balou is de aanjager van het stel.' 'Mijn man wordt af en toe gek van m'n hobby. Hij is ook stapel op ze hoor, maar in dit opzicht ben ik toch de drijvende kracht. Uit zichzelf zou hij nooit vier

honden nemen. Hoe ver ik in m'n hobby ga? Een moeilijke vraag. Ik vind wel dat een hond een hond moet blijven. Wat ik daarmee bedoel? Veel hondenuitvoerders hebben de neiging hun hond al te zeer te vermensen. Mijn honden mogen veel, maar er zijn ook dingen die ze niet mogen. Op de bank liggen bijvoorbeeld, of op bed slapen.'

BERETROTS

'Met mijn vorige man, Gerard, had ik Riesenschnauzers, fantastische honden. Met een van hen ben ik een keer naar de Winner geweest. Die hond won alles, werd Jeugdwinner en Winner. Ik moet eerlijk zeggen, dat ik dat verschrikkelijk leuk vond en beretrots was. Ik voelde me

Actrice Joke Bruijs met Boomer, Joy en Daan. 'Vazenvernietiger Balou zit dan even voor straf op de gang'

alsof ik het Songfestival had gewonnen. Toch ben ik daarna nooit meer gegaan. Behalve één keer, met Balou naar een Flatcoated-dag. Eigenlijk maakt het me niet uit. Als ze toen tegen me hadden gezegd: 'U hebt de lelijkste Flatcoated die er bestaat', had dat me niks kunnen schelen.

'Of een hond een rashond is, zal me eerlijk gezegd een zorg zijn. Ik vind het karakter van een hond veel belangrijker. Dankzij Boomer, onze Border zal ik maar zeggen, hebben we nooit last van mollen of muizen. Die vreet-ie met huid en haar op. Dan komt het Spaanse straitschoffie in hem weer boven.

GEK MENS

'Met mijn honden voer ik hele gesprekken. Men zal wel zeggen: dat mens is gek, maar ik weet zeker: ze verstaan me nog ook. Ik geloof echt dat ze me begrijpen. Door m'n intonatie, door m'n houding, door wat dan ook, maar duidelijk is: we communiceren wel degelijk. Het hebben van een huisdier is gezond. Al was het maar van-

wege de beweging die je noodgedwongen krijgt. Een hond geeft tevens evenwicht in een relatie. Ik heb geen kinderen, heb dat ook nooit gewild, maar ik denk dat het heel anders zou zijn als Boris en ik hier 'samen alleen' zouden wonen, ik bedoel: zonder honden. Het is altijd leuk thuiskomen met vier honden. Ze mogen van mij ook gerust met vieze poten binnenwandelen. Dat voorkomt dat je in een soort toonkamer leeft. Zonder honden word je een echte trut, ben je alleen maar bezig met de vraag of je meubeltjes wel mooi genoeg

zijn of alles wel spic en span is. Met een hond blijf je een beetje normaler. Ik kan me dan ook niet voorstellen dat mensen helemaal geen beest hebben. Dat lijkt me absoluut niet leuk.

TROOST

'Honden geven ook troost. Toen ik net gescheiden was en me af en toe verdrietig voelde, kroop Dirk vaak tegen me aan. Toch blijf ik erbij, dat je honden niet al te zeer moet vermenschlijken. Ik heb al enkele van mijn honden met kanker moeten laten afmaken. Dat is vreselijk, maar desondanks zou ik ze geen chemokuur geven als de dierenarts dat voorstelde. Als ik hoor dat de situatie uitzichtloos is, dat het dier uitzaaiingen heeft, laat ik hem - hoe hard die beslissing me ook valt - meteen inslapen, omdat ik hem die lijdensweg wil besparen. Zo'n lijdensweg heb ik bij mijn vader van dichtbij meegemaakt. Mijn vader kreeg in 1970 kanker. Van euthanasie had toen, bij wijze van spreken, nog niemand gehoord. Hij zei altijd: als het zover is, geef je me maar een spuitje. Maar toen het zover was, bleef hij doorknoken. Ik heb die grote, sterke man van honderd kilo zien wegteren tot hij nog veertig kilo woog. Hij was 48 toen hij stierf. Ik was toen achttien. Vreselijk, dat vergeet je nooit. Precies dat wil ik mijn dieren besparen.'

Tekst en foto's: Eimer Wieldraaijer

Balou en Joke leggen de huiselijk twist weer bij.

